

Düşmən gülləsinə gülən körpələr

Bu bir İlahi hikmətdir...

Daha güllə səsləri diksindirə bilmir körpələrimizi...

Üz-gözündən süzülən al qana əlləriylə siper çəkib bir uşaq gülümsəyir üzümü-zə...

Valideynlərinin qara lentli fotosunu bağrına bərk-bərk sıxıb mətin addımlarla irəliləyən o qızçıqazın gözlərindəki qətiyyəti, qisas yanğısını gördünüz mü?!

Azərbaycan bayrağının fonunda ata-ana itkisindən ürəyinə atəş düşmüş o balaların məğrurluğunu hiss etdiniz mi?!

Oysa ki, bu uşaqlar heç vaxt müharibə görməmişdilər, güllə səsi, bomba partlayışları eşitməmişdilər. Dağıntıların altından yaşam harayı çəkən ata-analarının son nidaları qu-laqlarında əks-sədaya çevrilməmişdi. Qana bulaşmış oyuncaqlar, qolları, ayaqları sınımış gəlciklər daşların altından həsrətli-həsətli boylanmamışdı körpələrin arxasınca...

Bütün bunların hamısı sadəcə bir anın içində baş vermişdi. Və əbədiyyətin özü qədər uzun olan bu an onları cəsəret, əzmkarlıq, dözümlü atəşində yandıraraq bərkitmişdi, böyütmüşdü...

Aciz düşmən yenə silahını körpələrimizin ürəyinə tuşladı...

O gecə Gəncəyə atılan hər bomba sanki bütün azərbaycanlıların qəlbinə düşdü. Dağıntıların altında hər birimizin atası, anası, övladı, əzizləri qaldı, həyatla vidalaşdı. Vali-

deynlərini itirib yetim qalan o körpə balaları görüb qəhərdən boğulduq, hönkür-höknür ağladıq... Xocalını bir daha yaşadıq, valideynləri vəhşicəsinə qətlə yetirilən uşaqlar gözümüzün qabağına gəldi...

Üzərindən illər ötəndən sonra yenə vətənimin övladları eyni zülmə, barbarlıqla qarşılaşdılar. Aciz, xain düşmən yenə silahını körpələrimizin ürəyinə tuşladı...

Hələ Xocalıda minbir işgəncə ilə qətlə yetirdikləri körpələrin, uşaqların, 2017-ci ildə həyatdan qopardıqları balaca Zəhranın əllərindəki qan qurumamış yenə azərbaycanlı balaların qanının axıdılmasına bais oldular. Mülki əhalini hədəf seçərək soyqırımını törətdilər, uşaqları atasız-anasız, valideynləri övladsız qoydular.

Azərbaycan Ordusu ilə döyüşməyə cəsə-rəti çatmayan erməni cəlladları hər dəfə olduğu kimi, bu dəfə də xaincəsinə dinc sakinləri nişan aldı. Döyüş bölgəsindən kilometrələr uzaqda olan şəhərlərimizdə, kəndlərimizdə vətəndaşlarımızın canına ölüm xofu salmaq, işğal etdikləri torpaqlarımızın itirilməsi ilə barışmağımıza nail olmaq istədilər. Çalışdılar ki, bizi canımızla imtahana çəkib haqq yolumuzdan döndərsinlər, dedə-baba yurdumuz Qarabağa qayıdış yolumuzu alt-üst etsinlər.

Biz diri ikən şəhadət şərbəti içən Vətən fədailəriyik

Amma bu dəfə zaman başqa, əyyam fərqlidir... Bu dəfə yer də, göy də haqqı nahaqqa verməmək üçün qoşalaşdıb. Qarabağ şəhidlərimi-

zin qanı ilə suvarılmış laləzara, vətən oğullarımızın nərəsindən ucalmış zirvələrə dönüb, hər yerdən ana yurdun ətri, doğma səsi gəlir.

Çoşan qanımız, daşan sevincimiz qələbəyə səsləyir bizi. Heç bir qüvvə qarşımızda dayana, duruş gətirə bilməz. İndi biz körpəsindən yaşısına qədər diri ikən şəhadət şərbəti içib, torpaq uğrunda baş qoymağa hazır Vətən fədailəriyik. Haqq yolunda zəfər yürüşünə çıxmışıq, bu yoldasa öldü var, döndü yox...

Buna görədir ki, körpə yaşda belə erməni zülmü ilə qarşılaşan oğullarımız, qızlarımız bu qədər mətanətli, polad kimi əyilməzdir. Kiçik qəlblərinə dağ boyda ələm sığdırıb, gözələrindəki qan yaş damcı-damcı ürəklərinə axıdıb, dərdin ağırlığından əyilən qamətlərini dik tutub qanıqən düşmənin gözələrinə şax baxdılar. O qartal baxışlardan süzülən atəş isə riyakar erməninin bağrını ox kimi dəldi, o şahin gözələrdən oxunan məna isə ürəklərində cəhənnəm odunu alovlandırdı: "Kəs atəşi, vəhşi erməni! Zülm topunla, güllənlə sən bizi qorxuda bilməzsən. Birimizi öldürsən də, minimiz qarabağlı doğuluruq. Qarabağ sevdalılarıyıq, bu müqəddəs eşq uğrunda çarpışmağa, vuruşmağa, elə fəda olmağa da hazırıq".

Bir neçə gün əvvələ qədər atalı-analı xoşbəxt uşaq dünyasında yaşayırdılar

İlahi, nə zaman böyüdü bu uşaqlar?! Nə zaman körpə könüllərinə vətən sevdası düşdü?!

Dünyadakı bütün maddi sərvətlərin körpə yanağından süzülən bir damla yaşa dəymədiyini qanmayan barbar erməniyə dərs verəcək həddi-buluğa nə zaman yetişdilər?

Oysa ki, bir neçə gün əvvələ qədər atalı-analı xoşbəxt uşaq dünyasında yaşayırdılar, sevgi ilə dolu, başdan-başa arzularla bəzənmiş...

Bəli, bütün bunların hamısı sadəcə bir anın içində baş vermişdi. Və əbədiyyətin özü qədər uzun olan bu an uşaqlarımızı cəsəret, əzmkarlıq, dözümlü atəşində yandıraraq bərkitmişdi, böyütmüşdü...

Elə Gəncənin özü kimi qürurlu, vüqarlı, məğrur etmişdi...

Yasəmən MUSA YEVA,
"Azərbaycan"